

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 89. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344409824/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

lommen og rakte det til Kusken, som imidlertid ikke kunde vexle, Herren gik ind i en Guldsmedebutik ved Siden af og bad om at faa vexlet et Tyvefrancsstykke, men da han havde afleveret Guldmønten, fik han den strax tilbage og blev gjort opmærksom paa, at den ikke gjaldt i Frankrig, eftersom det var en russisk Fem-Rubel. Herren ser sig hjælpeløs omkring og tilstaar naivt, at det er hans eneste Pengestykke, og at han er i stor Knibe, da han skal betale Kusken.

(Ak du *gyldne* Sorgløshed herude i Paris, hvorfor er du ikke mere forgyldt? Hvorfor er Patrioterne derhjemme saa senhjærtede, naar det gælder om at sende den Talisman, som alene aabner alle Visdomskilderne? Hvorfor kan man ikke lade de Børn af Fædrelandet, som er blevne derhjemme paa de daglige Græsgange, nøjes med lidt mindre og ofre lidt mere for de Patrioter, som herude repræsenterer Fædrelandet med Anstand og Værdighed? Det er nedslaaende, naar man i Morgen i sin højre Vestelomme kun skal genfinde den Sou, som en Tigger i Dag med Stolthed har afvist.)

»Gaa til en Vexellerer!» siger Guldsmeden til den sortklædte Herre med det hvide Slips. Men en Vexellerer paa denne Tid af Dagen!

Jeg beder Kusken vente, mens jeg løber ind paa La Plumes Redaktion for at sikre mig Billet til Banketten. Redaktionen er allerede lukket. Jeg spørger Portneren om Redaktør Deschamps Privatbolig, og jeg indvier ham i mine Pengesorger.

»Aa – men er det russiske Penge, De har ...?» siger denne garderhøje Mand af Folket i en trøstig, alvidende Tone, som maa gøre den største Tvivler til troende ... »de er gode her hos os; dem tager vi gerne ... Gaa til den første den bedste *Marchand de vin*!»

Jeg bad ham vise mig en saadan Vinhandler, og efter at han havde udskældt Kusken for et Fæ, som ikke vidste, at Ruslands Penge var gode her i Frankrig, førte han mig til Vinstuen paa det nærmeste Gadehjørne.

»Goddag, gamle Fyr,» sagde han højt og lystig til Værten. »Her er en Herre med et russisk Tyvefrancsstykke. Du vil nok vexle det? Det er et Fæ af en Kusk, som ikke vil tage det for godt; han véd ikke af, at russiske Penge gælder her i Frankrig.»

De lo begge over Kuskens Uvidenhed, og Værten talte tyve Francs op paa Disken for mig.

Jeg havde selv taget Mønten for tyve Francs og var, uden videre Beregninger, fornøjet med at faa det samme. Men jeg gav Portneren

halvtreds Centimer for hans Ulejlighed, og jeg takkede i Stilhed den fransk-russiske Union for denne folkelige Sympati, der ved en Slags troskyldig Selvtægt gav russiske Mønter Lov til at være *gode her hos os*.

... Min Kusk smilte tilfreds og piskede igen paa sin Hest; snart var vi i Rue de Rennes, hvor jeg af Portnerkonen fik at vide, at Redaktør Deschamps var gaaet ud. Men hendes Datter, som blev sendt op i hans Lejlighed, kom tilbage med den Besked, at Fru Deschamps vilde tale med mig. Den unge, nydelige Frue havde da ikke andet at sige mig, end at man havde tænkt paa mig, og der var forbeholdt mig Plads ved Banketten. – Naturligvis!

Atter kørte jeg og befandt mig omsider i Café du Palais, Place de St. Michel.

En Banket i La Plume gaar for sig uden anstrængende Skaaltaler. Henved halvfjærdstystve Mennesker, mer og mindre talentfulde, mer og mindre geniale, spiste sammen under officiel Tavshed og med opromte Indbyrdes-Samtaler. Poeter, Malere, Visedigtere, velklædte Mennesker; kun havde ingen ulejlighet sig med at trække i Kjole. Salen var ikke overdaadig skøn – men Maden var bedre end min Beskrivelse, Vinen, den røde og den hvide, en rigelig Flod, ad hvilken man flød fra den graa Hverdag over i en mild, aandig Opløftethed; og den gamle Medoc faar mig endnu til at smægte; den var sær og forvirrende som gamle Aarganges Kærlighedsminder. Alt dette for fcm Francs! Det er ikke Krøsus'er, men Kendere, der spiser ved La Plume.

Under Bifaldsklap meddeler Hr. Deschamps, at Hr. *Stéphane Mallarmé* har taget Forsædet ved La Plumes syvende Banket. Det er Mallarmé, der præsiderer ved Æresbordet. En undersætsig, graaet Mand, af Skæg og Bygning som en dansk Skolelærer, livlig i Bevægelser, talende, inddadende overfor alle. Til daglig er Mallarmé Engelsklærer, og det vilde vel ikke falde én ind, hvis man mødte ham paa Gaden, at det er ham, der har spændt en af de fineste, om end spædste Strænge paa det unge Frankrigs Lyre. Mallarmés fine, spædlemede Muse har desværre ikke været af stor Frugtbarhed og er vel nu i Digterens Manddoms Alder omtrent gold. Det er et Kors, som kan lægges paa dem, der allermest fortjente, at Velsignelsen skulde gro paa deres Agre. Men Mallarmé er ved sin unge, skønne Muses Lig bleven en Tænkter og en kyndig, den skarpsindigste Elsker af Poesi i Frankrig nu om Stunder, og mens de unge Mennesker ved alle Lejligheder frem-